

Rozhovor s pánom farárom

Napísal Tomáš Kolembus

Utorok, 21 Apríl 2009 18:48 - Posledná úprava Streda, 22 Apríl 2009 04:24

V obci máme nového pána farára, ktorý sa volá Juraj Pluta. Požiadal som ho o rozhovor a on veľmi ochotne odpovedal na moje zvedavé otázky. Prosím o pochopenie, ja nie som novinár, takže je to taký poloprofesionálny rozhovor :))) Snažil som sa :))) Cieľom tohto rozhovoru je predstaviť pána farára, od jeho detstva, školské časy, prácu až po jeho záľuby.

Aké ste mali detstvo a kde ste ho strávili?

Ja som Nitrančan a celé detstvo som strávil v Nitre. Som typické sídliskové dieťa. Dvadsať rokov som strávil na sídlisku. Ale na druhej strane mám kontakt s dedinou. Na dedine sme mali babku. Chodili sme tam každý víkend, mali sme tam totiž vinicu. Bolo to také vyrovnané, aj mesto, ale aj ten kontakt s dedinou tam bol. Na dedine som mal bratrancov, sesternice, takže aj všetky prázdniny som trávil na dedine.

Potom nastúpili školské povinnosti, kde ste študovali?

Chodil som na strednú priemyselnú školu v Nitre, ale robil som to len kvôli maturite.

Takže ste neboli dobrý žiak?

Na základnej sa mi nechcelo moc učiť, ale na strednej sa to zmenilo, tam ma to začalo baviť, ale nie to čo sa tam učilo (smiech) V tom čase ma začali zaujímať iné odbory, ako dejiny, umenie, literatúra, hudbu ale určite nie chémia, matematika, fyzika a podobné veci, ktoré sme tam mali. Potom som mal šťastie, to bolo v roku 1989, kedy komunisti dovolili, aby aj študenti technických odborných škôl mohli študovať humánny odbor na vysokej škole. Tým pádom som sa dostal na UKF-ku do Nitry a vyštudoval som slovenčinu a výtvarnú výchovu.

Takže vy ste vlastne učiteľ?

Rozhovor s pánom farárom

Napísal Tomáš Kolembus

Utorok, 21 Apríl 2009 18:48 - Posledná úprava Streda, 22 Apríl 2009 04:24

Áno, ja som učiteľ. Ako som už hovoril, vyštudoval som slovenčinu a výtvarnú výchovu.

A čo tá slovenčina? :)

Ja by som povedal, že to bola jedna z najprechodnejších ciest, lebo vtedy bola možnosť študovať ruštinu, občianskú výchovu a slovenčinu v kombinácii s výtvarnou výchovou. Výtvarná ma strašne bavila, tak som nakoniec zvolil k nej slovenčinu. Literatúra bola super, ale jazyk ma strašne nebavil, ten som neznášal. Literatúra ma strašne „chytla“, ešte viac ako na strednej škole. Práca s textami, to ma veľmi bavilo. Nikdy som svoju voľbu neoľutoval. Po revolúcii bola možnosť zmeniť katedru, strašne ma lákalo ísť na psychológiu. Vtedy som si položil otázku: „Čo mám zanechať? slovenčinu? výtvarná, tá bola bez šance. Tak som nakoniec ostal a doštudoval tento odbor.

Čo ste robili po skončení vysokej školy?

Po skončení školy som sa pohyboval ďalej v umeleckých kruhoch. Tvoril som obrazy. Priatelia ma dokonca nahovárali, aby som skúsil svoje práce vystavovať v Japonsku. Hlavne som sa venoval grafike, to ma bavilo a žil som vo svojom umeleckom svete. Tam niekde prišiel zlom, kedy som si uvedomil, že žijem vo "svojom" svete a realita mi uniká. Trochu som pribrzdil a začal učiť na strednej škole.

Takže vy ste išli dokonca učiť?

Áno, učil som na Pijaristickom gymnáziu v Nitre. Začal som tam civilnú vojenskú službu s tým, že riaditeľ mi povedal, že keď si urobím „civilku“, tak tam môžem ostať učiť.

Čo ste učili?

Slovenčinu, estetiku, výtvarnú výchovu a náuku o spoločnosti. Vydržal som tam 4 roky.

Čo sa dialo potom?

Potom sa to začalo nejako „lámať“. Už počas výšky som rozmýšľal nad povoláním, ale to mi bolo vzdialené, preteže ja som bol umelec a iné som neriešil. Počas vysokej školy som chodil do spoločenstva, mal som tam veľa priateľov. Chodil som na kurzy, semináre, prednášky, formačné stretnutia a tam sa to kdesi začalo naštrbovať, ale ja som to "odháňal". Stále som si hovoril: „Toto nie je pre mňa! Toto je pre takých poriadnych ľudí, nie pre mňa (Smiech) A keď mi niekto z kamarátov pri posedení len tak povedal, že ty budeš určite študovať teológiu, tak ja som ho išiel ukameňovať (smiech). Nakoniec to dopadlo tak, že som išiel študovať teológiu. Bolo to veľmi ťažké rozhodnutie. Dnes môžem povedať že je to dar, je to niečo čo je človeku dané. Ja som si naplánoval život úplne inak, všetko som mal - rodinu, priateľov, prácu, mohol som sa oženiť. Ako sa hovorí nemal som žiadny problém. Ale ja som stále cítil, také nenaplnenie, nepokoj, niečo tomu chýbalo. JMohol som večer sedieť s kamaratmi, ale ja som nemal pokoj. Až keď som urobil tento krok, vtedy prišlo také zvláštne vyrovnanie. Povedal som si: „však uvidíš v seminári". 3 roky sa študuje v seminári filozofia. Aj riaditeľovi na gymnáziu som povedal, že keby náhodou, tak sa vrátim a budem môcť učiť aj filozofiu. Ako som vstúpil do semináru, tak som pocítil, že toto je "ono". To je niečo, čo sa rozumem nedá pochopiť. Vedel som že sa vnútorne niečo deje. Teraz môžem povedať že to nebol omyl.

Takže vy ste nešli do semináru len tak, že „skúsiť to“?

Tomu som sa presne chcel vyhnúť. Ja som mal vtedy už 27. rokov a tak som si hovoril, že v týchto rokoch to už nemôžem ísť skúšať. To sa robí, keď má človek osemnásť. Chcel som ísť do toho s vážnym rozhodnutím. Keď som tam vstúpil, hneď som vedel, že som na správnom mieste.

Čo sa dialo po vašom vysvätení za kňaza?

Po vysvätení biskupom som dostal menovací dekrét a ako kaplán som išiel do Trenčína. Bol som z mesta, asi preto ma dali do mesta. Bolo to fajn, totálna „divočina“, dvere sa nezavreli za celý deň. Prišli sme do takej starej fary, ktorá sa prerábala. V montérkach sme bahali po fare, hneď nato sme na seba "hodili" reverendu a utekali slúžiť omšu (smiech) Hneď na začiatku to bol taký „zaberák“. Po dvoch rokoch v Trenčíne mi prišiel papier, že sa sťahujem do Skačian pri Partizánskom.

Rozhovor s pánom farárom

Napísal Tomáš Kolembus

Utorok, 21 Apríl 2009 18:48 - Posledná úprava Streda, 22 Apríl 2009 04:24

Výmena mesta za dedinu.

Presne tak. Dedina, tri kostoly, pán farár tam potreboval kaplána (pomocník kňaza). Bolo to výborné obdobie. V Skačanoch som bol 2. roky. No a v zime mi zatelefonoval biskup, že sa sťahujem na Skýcov. Bol to šok. (smiech). Ja som už počítal s tým, že odídem zo Skačian, ale že to bude zrovna v zime, pred sviatkami, tak to som nečakal.

Na Skýcove už nie ste kaplán, ale farár.

Áno, tu som správca farnosti. Ako kaplán som sa „zviezol“, ale tu už je to všetko na mne.

Ako sa vám páči na Skýcove?

Akurát dnes mi povedal jeden obyvateľ obce, že zima je tu škaredá, ale leto je tu krásne. Keď mám povedať pravdu, ja som zimu ani nestihol vnímať. Musel som si na všetko zvykať. Pre mňa bolo všetko nové, pripadal som si tu ako na návšteve. S odstupom času môžem povedať že už sa tu už cítim ako doma.

Teraz príde druhá fáza spoznávanie ľudí.

Presne tak, spoznávanie ľudí, to je už ťažšie. Ako kaplán som bol vždy na jednom mieste dva roky a za ten čas sa nedá spoznať ľudí. Ako správca farnosti predpokladám, že tu budem dlhšie a tak sa aj vnútorne teším, ako budem spoznávať nových ľudí.

Ďalej som sa pána farára spýtal na jeho koníčky.

Predovšetkým je to umenie, maľujem obrazy.

Rozhovor s pánom farárom

Napísal Tomáš Kolembus

Utorok, 21 Apríl 2009 18:48 - Posledná úprava Streda, 22 Apríl 2009 04:24

Čo maľujete?

Je to také abstráktne umenie, nie sú to povedzme krajinky. Ťažko to popísať, to treba vidieť.

Aké mate ďalšie koníčky?

Popri umení je to ešte turistika. Mal som problémy s kolenami. Futbal a volejbal som musel prestať hrať.

Akú literatúru čítate?

Vždy čítam dve knihy naraz. Jedna je duchovná, teologická a druhá je beletria. Musí to byť kvalitná kniha.

Aký film si rád pozriete?

Keď vyjde nový film, vždy si pozriem jeho recenziu a podľa toho si vyberám. Veľmi mám rád európsku kinematografiu. V poslednej dobe ma zaujal film Pokánie.

Akú hudbu počúvate?

Hlavne je to džez, country a blues. Vypočujem si aj gitarovky, napr. Erica Claptona.

Aké jedlo máte rád?

Rozhovor s pánom farárom

Napísal Tomáš Kolembus

Utorok, 21 Apríl 2009 18:48 - Posledná úprava Streda, 22 Apríl 2009 04:24

Nevyberám si. Ale čo vážne nemám rád je tekvicový prívarok (smiech).

Vedeli by ste aj niečo navariť? :)

Na fare v Skačanoch sme varili, takže určite by som prežil, keby musím variť (smiech).
Momentálne sa stravujem v škôlke.

Baví vás vaše povolanie?

Táto práca človeka naplňuje. Je v tom kus kríža, ale je v tom aj kus nádeje a radosti. O tom to je. Je to zvláštna služba, poslanie. Dá sa to prežívať v rozmere ja a spoločenstvo, farnosť a ľudia. Tieto segmenty sa spájajú a prelínajú a s oboma týmito „mohutnosťami“ človek komunikuje a počúva. Je to taky neprestajný dialóg. V tomto dialógu sa neustále dozvedám niečo nové, je tam isté napätie, ktoré niekedy zabolí, ale väčšinou je to veľmi pekné.

Veľmi pekne ďakujem za rozhovor.